

[Arbejdsministeren]

Lad mig bare tage ét synspunkt i denne forbindelse, og det er næsten det, der kalder mig herop. Efter de regler, vi vil fastlægge i den nye praksis, vil vi lade spørgsmålet om, hvorvidt folk står til rådighed for arbejdsmarkedet eller ej, bero på, om de kan overtage et anvist job eller ikke kan, og det er alene den situation, vi tager sigte på.

Fru Grethe Fenger Møller sagde, at sagen havde været rejst for næsten et år siden, og at jeg da havde givet forskellige tilsagn over for arbejdsmarkedsudvalget om dette problem. Det tilsagn har jeg selvfølgelig stået ved: der er udsendt retningslinjer til arbejdsformidlingen om at udvise konduite, give en rimelig frist osv. til de kvinder og i begrænsede tilfælde mænd, som på grund af manglende børnepasningsmuligheder ikke umiddelbart kan overtage et job.

Vi har altså, om jeg så må sige, fået den rigtige holdning ind i det, men jeg er meget, meget bange for virkningerne, hvis man virkelig gik ind på SFs forslag. Jeg tror, dette velmente, men ikke særlig gode forslag, jeg tror, fru Lilli Gyldenkilde selv brugte ordet »nødløsning« – ja, der er megen nød og meget lidt løsning i hvert fald i dette forslag – ville kunne danne baggrund for en uhyggelig alliance mellem sparsommelige kommuner, konservative mænd og undertrykte kvinder. Jeg ved ikke, om det ligefrem er den alliance, fru Lilli Gyldenkilde med sit forslag vil skabe i det danske samfund, når man skal bistå kvinderne på arbejdsmarkedet.

VS siger, det er os, socialdemokratiet og regeringen, der har udformet udtrykket »at stå til rådighed for arbejdsmarkedet« som betingelse for at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge. Nej, det er vist at gøre for megen stads af regeringen og socialdemokratiet, for det har nemlig simpelt hen været et princip i alle landes faglige organisationer. Det har simpelt hen været arbejderbevægelsens synspunkt i forbindelse med arbejdsløshedsunderstøttelse, at den selvfølgelig skulle udbetales til arbejdsløse, dvs. folk, der ikke kunne få arbejde. Der er vel ikke nogen grund til at blande tingene så meget sammen, at man siger, at folk, der ikke ønsker arbejde eller ikke kan arbejde af den ene eller den anden grund, skal dækkes ind under vores arbejdsløshedslovgivning. Det har de aldrig nogen sinde været i dette land, i den tid fagbevægelsen har administreret det, og i den tid vi

har haft lovgivning om det. Det er altså ikke noget nyt og noget særpræget socialdemokratisk synspunkt, det har simpelt hen været det bærende synspunkt for alle landes arbejdsløshedsforsikring, og det vil det også vedblive med at være, uanset hvad venstresocialisterne i Danmark måtte mene.

Alfred Andersen (SF):

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger om, hvorfor man ikke har de daginstitutioner ude omkring i landet, som man burde have. Det skyldes bl. a., at man herindefra gang på gang har vedtaget et låneloft, så der har ikke været mulighed for at gennemføre den udbygning, man skulle have. Nu vil man have, at de arbejdsløse skal betale for denne mangel på planlægning, som også dette hus er skyld i. Men spørgsmålet er, om de argumenter, man bruger i denne debat, nu også er ærlige argumenter. Vi har jo tidligere hørt udtalelser af hr. Ellemann-Jensen og andre om, at vores arbejdsløshedsstatistik er urealistisk. Her er måske et af beviserne på, at arbejdsløshedsstatistikken er urealistisk.

Jeg er glad for arbejdsministerens bemærkning om, at det ikke er uvillighedsbegrebet, som er årsagen til, at man ikke kan modtage arbejdet, men at det skyldes manglende børnepasningsmuligheder. Men når det nu ikke er uvillighed, bør man have så megen konduite, at man siger: der står i hundredvis af arbejdsløse, som måske har mulighed for at tage jobbet, hvorfor skal man så netop henvise den, som ikke har de muligheder? Er det netop, som jeg sagde, for at få arbejdsløshedsstatistikken ned?

Til dem, som mener, at dette lovforslag kan medføre misbrug, vil jeg gerne sige: prøv at læse, hvad det økonomiske råd siger i sin beretning. Det siger, at de, som taler om misbrug, de, der tror, at nogle af dem, der ikke arbejder, fordi de ikke kan få deres børn passet, vægrer sig, kan forsøge at give dem tilbud om at få børnene passet og så se, om der er tale om uvillighed eller det er realistisk. Derfor mener jeg som sagt, at det, man bør gøre i en situation som denne, ganske enkelt er at udvise konduite. Er der ikke pasningsmuligheder for vedkommende, står der 170.000 arbejdsløse, så hvorfor skal man så netop tage de mennesker, som ikke har børnepasningsmuligheder? Det er heri, sagens